

ЛАКОМНИКЪ

Коледа е. Навънъ се пука дърво и камъкъ отъ студъ, а въ кѣщи единъ шишъ месо прѣщи на огъня. Начо клечи край него-гледа лакомо и се облизва като коте.

— Хайде ма, мамо, опече се, — не сдържа се той и по-дрѣпва майка си.

— Дее, Начо, ... ти се направи на Господи помилуй. Потрай, нѣма да го дѣрпаме сурово като кучета! — отвърна майка му и се разшета изъ кѣщи, а той още по-лакомо загледа въ месото. Малкитѣ кѣсчета се топятъ, от-ронватъ се капчици и падатъ въ жарѣта, като кибритени топчици. Начо изтърколва очи, голѣми като шикалки, устата му се налива съ сладъкъ сокъ, той погледва кра-дишкомъ майка си, па протегва треперяща рѣка и си подрѣпва отъ крайнитѣ кѣсчета.

— Какво правишъ ти, На-чо? Душата ли ще ти излѣзе, а? — сепна го майка му.

— Ама, опече се ма, мамо, ей на ... опече се. Ще изгори, — и заоблизва прѣститѣ си.

— Ха, па като си толкова задавалъ зоръ, ха дай го, — по-засмѣ се тя и клопна софрата насрѣдъ стаята. Начо грабна шиша, тя подложи зелената паница и свлѣче опеченото месо. После на-чупи хлѣба и занарежда други нѣща за обѣда, а той принесе стол-чето, обкрачи софрата като старъ човѣкъ, наведе се и лакомо залапа.

— У у, Начо, изправи се де, па не бързай, никой не те гони, — подвикна майка му.

— По-полекъ брей, хало, по-полекъ, да не направишъ като поповото ратайче, — побутна го баща му, па почна, може би за десети пѣти, да му разправя приказката за лакомото ратайче. Но Начо хичъ и не чува. Лапа голѣми залци, гълта кѣсче подиръ кѣсче, бузитѣ му се издуватъ като пестници, а той фучи като хала. Спогледнаха се майка му и баща му, па вдигнаха рамене, поза-смѣха се и се приведоха и тѣ.

По едно време Начо страшно закѣкра. Дигнаха глави тѣ и що да видятъ, — мжчеше се Начо да затвори устата си, но не можеше, като че бѣше пълна съ камъни. Стиска се съ едната рѣка за гушата, а съ другата бѣрка въ устата, сякашъ си вади жѣби. Очитѣ му страшно изпъкнаха.

— Бре, това магаре! — рипна дѣдо му и залумка съ юмруци по гърба му, като по тѣпанъ, но залцитѣ не падатъ. — Бре, ами сега!

Лицето му още повече преби цвѣтъ, посинѣ. Очитѣ му се налѣха съ кръвъ, рѣцетѣ му отпаднаха, той изкѣкра страшно и клюмна като мъртвецъ.

